

Montilla es presenta com el líder que millor encarna Catalunya

- El president apel·la al seu passat antifranquista per marcar distàncies amb el líder convergent
- Els socialistes posen en marxa la seva maquinària per combatre el desànim per les enquestes

DAVID MIRÓ - PINÓS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.04.10

Arribats al moment culminant de la legislatura, quan ja es veu a l'horitzó la contesa electoral, el president de la Generalitat i primer secretari del PSC, José Montilla, ha decidit jugar la carta de la seva història personal per començar a remuntar en les enquestes. «Vaig arribar a Catalunya amb 16 anys. Vaig aprendre una llengua que no era la dels meus pares. Vaig formar una família. Vaig decidir lluitar pel que creia que era just». A aquest concís perfil biogràfic, Montilla hi va afegir ahir, en l'acte que va protagonitzar a Pinós (Solsonés) per explicar les raons per presentar-se a la reelecció, una altra sintètica definició ideològica: «Sóc català i catalanista, espanyol i federalista, europeu i europeista, com la majoria de catalans. Progressista i de centreesquerra, com la majoria». D'aquesta manera es construeix la nova estratègia socialista.

L'escenari no havia estat escollit a l'atzar, ja que el Santuari de Pinós es troba el centre geogràfic de Catalunya. El president buscava així llançar el missatge amb què ha decidit iniciar la carrera electoral: el PSC és «el partit central de Catalunya», el que millor representa els catalans, i la seva pròpia biografia és una clara mostra d'això. Identificació, doncs, per

sobre de l'obra de govern. ¿Qui representa millor Catalunya, CiU o el PSC? Aquesta és la pregunta que els socialistes volen que la ciutadania respongui a la tardor i no una altra.

ACTE DE FE / L'acte va congregat la flor i nata de la galàxia socialista (ministres, consellers, alcaldes, diputats...sense absències destacables) i es va convertir en un acte de fe col·lectiu. Hi va haver alguna cosa d'exorcisme de les males vibracions que destil·len les enquestes. És el que té el poder de la massa, sentir-te acompanyat. I per això a Montilla ahir se'l veia content i confiat, abans de ser proclamat candidat oficialment dissabte que ve. Tant, que fins i tot es va permetre alguna llicència al parlar dels adversaris. «No sé si per ignorància o prepotència, o per les dues coses, donen per guanyades les eleccions. Que poc que ens coneixen, que poc coneixen els catalans i, disculpeu, però que poc que em coneixen». A aquesta ostentació d'autoconfiança s'hi va sumar un altre fet poc corrent. Es va emocionar al parlar dels seus pares. «Vull agrair-los el seu suport constant. Vull guanyar per ells, per tot el que m'han donat, pel seu amor incondicional i el seu exemple».

DECLARACIÓ D'AMOR / El primer secretari socialista va voler convertir l'acte en una declaració d'amor a la seva pàtria d'acollida. «És Catalunya el que em mou. ¿Com no hauria de creure jo en Catalunya? Jo que vaig decidir ser un català més. ¿Com no hauria de creure en un país que m'ha permès ser el seu president?». L'èpica de l'immigrant que arriba a presidir el país, després d'una trajectòria d'esforç i treball, es va combinar amb una apel·lació constant a la idea del «servei públic». Montilla va fer servir aquesta idea, que connecta amb l'imaginari pujolista, per recordar el seu passat antifranquista, un relat que d'alguna manera l'equipara amb Companys, Tarradellas, Pujol i Maragall, però que

exclou Artur Mas. Va ser una manera subtil de legitimar-se davant dels que veuen en ell a algú aliè al catalanisme.

En el seu discurs, Montilla es va postular per garantir «la unitat civil del poble» i va remarcar que la societat no vol «dreces, invents, sorpreses o passos enrere», fent referència als rampells sobiranistes de CiU. «Catalunya vol grans avingudes de convivència», va afirmar just després d'avisar que en les eleccions de la tardor «ens juguem el futur de les pròximes generacions». I va apel·lar, un cop més, a l'Estatut com el seu full de ruta. Davant d'una eventual sentència imminent sobre el text, el president va insistir que «defensaré l'Estatut allà on faci falta». D'acord amb una intervenció que va voler ser de fons, José Montilla va reivindicar el paper de la política i els polítics en un moment que els casos de corrupció copen portades, i també les essències del socialisme. Encara que en això segon va ser superat per l'autèntica estrella convidada de l'acte, la jubilada Cándida Nevado, que va resumir el compromís socialista com «estar al costat de la gent treballadora, de la gent senzilla».

Nevado, que en la campanya del 2006 va fer 80 trucades per demanar el vot al PSC, va ser l'as a la màniga del primer acte organitzat pel nou cap de campanya, Jaume Collboni, que s'ha proposat com a primer repte insuflar moral a la tropa socialista. L'objectiu és que el grau de mobilització més gran coincideixi amb la cita electoral. Ni abans ni després. Ahir la maquinària del PSC es va posar en marxa a Pinós, el centre de Catalunya.